

med den oprindelige Affattelse af denne Bestemmelse; det har ikke været Hensigten at ændre noget i Bestemmelsen om, hvilke Betingelser der stilles for at faa valgt et Medlem, men det har kun været Hensigten at lempe Bestemmelsen om Anmeldelse af Partier.

Borghjerg: Jeg takker det ærede Medlem Hr. Rode for Tilslutningen til Ændringsforslagene. Den samme Tak kan jeg desværre ikke rette til de andre Partiers Ordførere. Venstres Ordfører, Hr. Jensen-Sønderup, hævdede, at Provinserne, særlig Jylland, ikke fik nogen særlig udvidet Repræsentation ved dette Lovforslag, og det er i det væsentlige rigtigt. Dog gives der dem jo en lidt større Repræsentation, end Folketal og Vælgerantal berettiger til, saa en lille Udvidelse sker der dog. Der kunde derfor være saa meget mere Grund til at nærme Hovedstadens Repræsentation saa stærkt til Retfærdigheden, som det overhovedet er muligt i Øjeblikket, nemlig ved at give den de 3 Mandater. Men Venstres Modstand undrede mig for saa vidt ikke, som det er Venstres gamle Standpunkt i saa høj Grad som muligt at berøve Hovedstaden dens naturlige Rettigheder. Derom har vikampet i 20 Aar eller mere. Venstre saa altid paa sine egne egoistiske Interesser, og saa lod det Retfærdighedskravet fare. Det undrer mig altsaa for saa vidt ikke, at Venstre, der nu ved Paasketid blev tvunget til at gaa med til en Valglov — ja, det gjorde de jo ikke en Gang —, men blev tvunget ind paa en Valglov, som de ikke syntes om, fordi den gav mere Retfærdighed, end der hidtil var givet, stritter imod en yderligere Forbedring af denne Valglov i Retning af Retfærdighed.

Derimod gør det mig ondt, at det konservative Folkepartis Repræsentant indtager den Holdning, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard i Øjeblikket indtager. Den er nemlig i fuldkommen Strid med alle konservative Traditioner paa Rigsdagen. Den er i den Grad i Strid dermed, at det, saa vidt jeg erindrer, ikke er mange Aar siden, at vi Socialdemokrater blev angrebet haardt ved flere Lejligheder under Valgkampen af Højre — den Gang hed det konservative Folkeparti jo Højre — baade i Blade og af Højres Valgkandidater og Politikere, fordi vi under de daværende Valglovsforhandlinger, tvungne af Nødvendigheden, fandt os i, at vi ikke opnaaede fuld Retfærdighed for Hovedstaden, fandt os deri, fordi

vi derigennem dog kunde naa visse og ikke ubetydelige Fremskridt for Valgloven. Da vi den Gang ikke kunde naa den absolutte Retfærdighed for Hovedstadens Vedkommende, blev vi angrebet paa det voldsomste af „Nationaltidende“ og andre Højreorganer. Hr. Korsgaards Stilling nu er derfor i meget skarp Modstrid med alle konservative Traditioner i Valglovssagen. Det gør mig, som sagt, ondt, men der er jo ikke noget at gøre ved det. Naar de Konservative nu indtager det Standpunkt, saa kan vi ikke forandre det, men saa vil ogsaa Vælgerne i Hovedstaden vide, at de ikke i det konservative Folkeparti har nogen Repræsentation for deres Retfærdighedskrav. Det konservative Folkeparti har valgt at sætte en vis Forbindelse med det mere agrariske Venstre over det Hensyn til Retfærdigheden, som Højre altid tidligere har hævdede saa stærkt under Valglovsforhandlingen. Det maa det konservative Parti jo selv om, og de Virkninger, der kan komme deraf, maa Partiet jo saa enten glæde sig ved eller bøde for.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard vilde ligesom afskrække Socialdemokratiet fra at fastholde dette Ændringsforslag ved at stille i Udsigt, at det muligvis kunde berøve en Provinsocialdemokrat hans Mandat til Fordel for nogle Hovedstadsrepræsentanter. Jeg tror ikke, at dette Skræmbillede virker i vort Parti. Den Slags smaalige, personlige, lokale Hensyn er aldrig afgørende for os. For os er det Principperne, der er de afgørende, Retfærdigheden, saa maa et Mandat tilfalde den ene eller den anden, det spiller ikke nogen større Rolle for os. Men for øvrigt tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ret i sin Betragtning. Han overser nemlig den væsentlige Ting, at Provinserne jo ikke mister noget Tillægsmandat. Jylland faar det samme Antal Tillægsmandater som hidtil — ja, Antallet er egentlig forøget en lille Smule gennem de 2, fordi det er en noget stærkere Forøgelse, end Folketallet og Vælgerantallet egentlig berettiger til. Det, der sker, er, at Folketingets Medlemsantal udvides med 3, og disse 3 tilfalder Hovedstaden, hvad der er naturligt, da Hovedstaden hidtil har faaet alt for lidt. Denne Udvidelse vil tværtimod have en Fordel, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard skulde sætte Pris paa efter den Tale, han holdt ved Sagens første Behandling, hvor han gjorde opmærksom paa — og med Rette —, at det Antal Tillægsmandater, vi hidtil har